

## DE ZOMERHIT

NICK BRULS

## Op een kinderfietsje door Amerika

De bril gaat af. De ogen van de beste vrouwelijke chef-kok van Nederland vullen zich met tranen. Margo Reuten grijpt naar de kleine servetjes en dept. Wat ging hier aan vooraf?

Zoals vrijwel voor iedereen in deze rubriek was het voor Reuten lastig kiezen. Goed voorbereid nam ze plaats aan een tafel in haar Maasbrachtse tweesterrenrestaurant Da Vinci. „Mag ik er twee noemen? Het zijn twee totaal verschillende platen. En dan heb ik Benny Neyman, bij gebrek aan een zomerhit van die zanger, al achterwege gelaten. Het gaat om *Love Generation* van Bob Sinclar en *Wake me up before you go go* van Wham!“

Dat laatste nummer kent ze nog uit de tijd dat het nog niet enkel in het Foute Uur van Qmusic werd gedraaid. „Ik was zeventien jaar en het leven begon. Een toffe tijd, waarin ik mijn carrière begon bij Juliana in Valkenburg. Na sluitingstijd snel naar Spee in Echt, de Tramhalte in Linne of Housmans in Montfort. Uitgaan, nieuwe vrienden maken, dansen en plezier hebben. Waar anderen drie uur nodig hadden om los te komen, volstond voor mij een half uur. Wham! zong ik thuis met mijn jongere zussen. Hier in Maasbracht deden we mee aan de playbackshow“, aldus de keukenkoningin voor wie rinkelend kookgerei ook al als muziek klinkt. De printjes op tafel verraden eigenlijk al dat niet *Wake me up...*, maar *Love Generation* de absolute voorkeur van Maasgouws erburger geniet. „De clip. Die is fantastisch.“ YouTube wordt aangesingerd. Een blond *menneke* - David Beaudoin, tegenwoordig een ijshockeyprof - verschijnt in beeld, gelijk met de eerste klanken van Sinclars hit. Hij drukt zijn wekker uit, eet een bak cornflakes, leest een boodschap van zijn moeder op

de koelkast ('Fijne dag op school'), springt op de fiets, groet de buurman en maakt vervolgens op z'n kleine tweewieler een rondje Verenigde Staten. „De brug in San Francisco. Daar hebben mijn partner Petro (Kools, red.) en ik ook nog gefietst“, zegt Reuten wat weemoedig. „Toen ik dat jongetje in 2005 voor het eerst zag, moest ik meteen aan mijn neefje Fabian denken. Die was toen ook rond die leeftijd. In de clip neemt hij me op de een of andere manier mee. Petro zou het liefst ook overal naartoe gaan. Ik ga graag met hem mee. Onverwachte dingen van de wereld zien is heel speciaal.“

Waar de ontroering bij Reuten echt vandaan komt, wordt pas duidelijk wanneer de kleine David vlak voor etenstijd de garage binnen fietst, zijn moeder een knuffel geeft, aanschuift voor het avondeten, een nachtzoen krijgt en tevreden in slaap valt. „Reizen is één ding, thuiskomen is ook heel bijzonder“, zegt de sterrenchef zichtbaar aangedaan. „Maasbracht is letterlijk mijn thuishaven. Ik ben er tien jaar weg geweest om het vak te leren en had ontzettende heimwee. Ik herinner me de terugreis als de dag van gisteren. Het Limburgs welkomstbord bij Weert, over de brug bij Wessem en hier langs de kerk en het water. Maar wil je verder komen, dan moet je daar iets voor over hebben. Ik had het geluk dat mijn vader, toen ik nog geen auto had, nooit te beroerd was me te komen halen als ik het even niet meer trok. Toch wist ik vanaf de eerste dag bij Juliana wat ik wilde bereiken. Nu run ik een succesvol restaurant. Een paar straten van mijn ouderlijk huis vandaan.“

Beluister Margo Reutens zomerhit op [www.limburger.nl](http://www.limburger.nl)



Margo Reuten: „Reizen is één ding, thuiskomen is ook heel bijzonder.“ FOTO JEROEN KUIT

**Tromboniste May Peters uit Berkelaar (bij Echt) is weer even terug in Nederland.** Ze leefde de afgelopen jaren als musicus, schrijfster, journalist, gids én een soort missionaris in Puerto Rico. Vorige week verscheen haar boek 'Poco a Poco'.

DOOR JAN CUIJPERS

Zeging in 1994 naar Puerto Rico voor de salsa, maar ze groeide op met Slavko Avsenik en seine Original Oberkraiener. Die zou u kunnen kennen van hun grootste hit *Na Golici*, in het Duits *Trompeten-echo* geheten. Een groter verschil met de Puertoricane dansen bomba en plena is welhaast niet mogelijk.

„Ik kan die Oberkraiener nog zo meespelen. Ik heb onlangs een studie van 1,5 jaar als toeristengids afgerond en leid vooral Duitse toeristen rond, waarbij ik wel eens *Mein Vater war ein Wandersmann* aanhef om hen in het juiste tempo te krijgen. Mijn vader vond die muziek mooi dus die stond thuis altijd op“, vertelt May Peters. Maar al tijdens haar conservatoriumstudies in Nederland raakt ze meer en meer geïnteresseerd in de salsa. Haar muziekcarrière voert haar naar 28 landen, maar Puerto Rico lijkt haar hart te hebben gestolen. In het begin komt ze op het Caribische eiland met kort durende visa, later gaat ze er naar toe in het kader van universitair onderzoek naar de rol van muziek in de identiteit van

de Puertoricana. Als ze les geeft aan twee conservatoria krijgt ze een eenjarig artiestenvisum. En wanneer ze gaat schrijven voor het E-zine *Caribemagazine.nl*, krijgt ze tot haar eigen verrassing een journalistenvisum voor vijf jaar. Dat is onlangs verlopen.

Vorig jaar vroeg ze een Green Card aan voor *Extraordinary abilities* als musicus, waarmee ze kan wonen en werken in de VS, waar Puerto Rico sinds 1898 deel van uitmaakt. Maar dat werd afgewezen.

„Alle Puertoricanen om me heen, van het Kantoor voor Toerisme tot het Conclave van salsa-orkestrelers zijn stomverbaasd over het besluit van de Immigratiedienst. Maar mijn advocaat troostte me dat je echt in een hokje moet passen voor beambten. Ze willen weten wat je nou echt bent: musicus, schrijfster, journalist of gids“, schrijft ze daarover in haar nieuwe boek *Poco a Poco*. „Maar ik ben het allemaal.“ Aan dat lijstje voegt Peters zelf nog een roeping toe: missionaris. Een roeping die ze als klein meisje in Berkelaar al had. „Ik probeer de goede dingen van hier naar daar te brengen. Ook dat zit in mijn afkomst. Een boerendorchster weet hoe ze grond moet ontginnen, bewerken en zaaien, het echte missionariswerk eigenlijk.“

**Prinsenkapel**

In *Poco a Poco* is een van de items de macho's van Puerto Rico. Met name in de muziek. „Ik sta nou net bekend om mijn mooie ronde toon. Ik heb een aantal bolero's opgenomen in de Tommy Dorsey-stijl. Een trombone is bij uitstek geschikt voor de bolero met zijn schuifvibrato. Dat soort dingen probeer ik ze daar bij te brengen.“

Dat dat niet altijd lukt, beschrijft ze ook. Bijvoorbeeld op een feest bij een familie waar ze moet samenspelen met trombonisten die ofwel knetterhard vals spelen of nooit oefenen, maar die haar geen ruimte geven om te soleren. Dan blijkt dat Peters ook iets anders kan. Als het hard moet dan kan het hard, dankzij haar verleden in de Prinsenkapel van Echt.

*Poco a Poco* is een verzameling korte verhalen over muziek, cultuur en persoonlijke groei. „Sommige artikelen zijn eerder gepubliceerd op Caribemagazine, andere niet. Yvette, mijn redacteur bij het magazine, kwam met het idee mijn verzamelde columns en brieven aan vrienden uit te geven. Dat werd mijn eerste lading, *iMúsica Maestra!* Nu geeft Toemboek ook *Poco a Poco* uit“, vertelt Peters.

Opvallend in de verhalen is hoe groot de waardering is die de tromboniste oogst in Puerto Rico, zowel bij musici als bij het publiek. Ze wordt vaak aangesproken als *maestra* of *profesora*, of ze nou wel of niet in dienst is van een conservatorium. Nu ze weer nieuwe verblijfsdocumenten aan moet vragen, is daar op tv aandacht aan besteed. „Bij mijn vertrek vroeg het grondpersoneel op het vliegveld: ga je nu? Maak je geen zorgen, je bent snel weer terug. Je bent één van ons.“

May Peters heeft in Nederland trombone gestudeerd bij Bart van Lier. „Die had het altijd over het buiten jezelf treden, contact maken met het universum. Hij heeft daarmee mijn hele leven beïnvloed. Bij mijn dagelijkse trombone-oefeningen hoort dan ook altijd een meditatie sessie op het strand. Ik heb niet veel geld nodig om te leven. Heb altijd geleefd als een zigeuner. In Nederland antikraak gewoond. Maar wat ik wél nodig heb zijn kleuren, opstaan met het geluid van de zee. De zonsopgang is onbetaalbaar. Je bent daar onderdeel van de natuur. Ik fiets daar langs de oceaan, door een mangrovebos. Ik noem het in

het boek de *Energyroute*.”

„Omdat ik een opleiding als toeristengids heb gedaan, gebruik ik die info allemaal op Facebook. Ik vind het leuk als de mensen Puerto Rico leren kennen. Iedereen kent Cuba. Het mooiste zou zijn als mensen naar aanleiding van mijn Facebookpagina's *Poco a Poco* zouden zeggen: 'Kom, we gaan er naartoe.'“

Puerto Rico heeft nog niet zo'n lange geschiedenis vertelt Peters. „Als ik met mijn moeder door Stevensweert loop en ik zie dat daar het 750-jarig bestaan wordt gevierd, denk ik: goh, San Juan is nog niet eens zo oud. Puerto Rico is echt een paradijs. Het is eigenlijk Derde Wereld, maar wordt gesponsord door de VS. Als je van Spanje afkomt, is het eerste wat je ziet Puerto Rico. De Hollanders waren er in 1625, onder aanvoering van Boudewijn Hendriks, toevallig ook de naam van mijn grootmoeder. Daarom noemen ze me zijn kleindochter“, aldus Peters.

**Feest**

Volgende maand reist missionaris Peters naar Mexico om te beginnen als docent Jazz aan de Universiteit van Veracruz in Xalapa. Het liefst gaat ze in de kerstvakantie naar Puerto Rico, want daar wordt de langste kerstperiode ter wereld gevierd, twee maanden lang muziek, dans en eten. De meest voor de hand liggende manier is op een journalistenvisum en als iemand haar op de een of andere manier zou kunnen helpen zou ze dat geweldig vinden. „Ik heb geleerd dat, zodra ik het loslaat er altijd een oplossing komt. Een wonder noem ik dat.“

Ondanks haar liefde voor het eiland van de salsa woont het hart van May Peters op twee plaatsen. „Toen mijn broer prins werd in Echt kon ik daar niet bij zijn. Toen heb ik voor hem 'Och was ik maar' op het strand opgenomen als plena. Puerto Rico en Limburg, het is allebei feest.“

May Peters is nog tot 13 augustus in Nederland. Tot die tijd kunnen een gesigeneerde versie van het boek *Poco a Poco* en de cd *Tributo de Tambor y Trombon en clave de mujer boricua* worden besteld via [coquipromotions@gmail.com](mailto:coquipromotions@gmail.com)

# Missionaris met een trombone

May Peters met haar onafscheidelijke trombone op het strand in Puerto Rico.

FOTO LISA ROSA/DESDE CERO



DOOR RAY SIMOEN

## JE HEBT HET NIET VAN MIJ SHOWNIEUWS

De dood of de gladiolen gaat Willibrord Frequin tegemoet op de Vierdaagse. Patty Brard wil geen stevige bos bloemen maar een kleiner bosje hout voor de deur. Rafaël van der Vaart is 'Frikandellengate' beu.. En Charlotte Sophie Zenden houdt het al zes jaar uit met John Heitinga: 'de babbelaar en de stille'.

## Blaren, boobies en buiken

De dood of de gladiolen. Daar kan zijn deelname aan de Nijmeegse vierdaagse op uitlopen voor **WILLIBRORD FREQUIN** (foto), de 75-jarige eeuwige rauwdouwer. Tegen Story vertelde hij. „Mijn lichaam is een wrak.“ Elke keer dat hij de afgelopen tijd trainde voor de Vierdaagse, die dit jaar voor de 100ste keer wordt gelopen, „voelde ik al mijn spieren“. Gelukkig wel voor de wandelende grote waffel. Want hij stond al met één wandelschoen in het graf. Hij overleefde dit jaar een „riskante bypassoperatie“ en moest een gevaarlijke tumor uit zijn been laten verwijderen. „Beide keren stond ik voor mijn gevoel oog in oog met de dood.“ Vijftig jaar geleden deed hij als militair ook al mee. „Ik moest een hele week bijkomen. Nu zal ik waarschijnlijk meer tijd nodig hebben“. Hopenlijk wel. Zo niet dan krijgt de Vierdaagse voor elkaar wat een kerel met een bijl een aantal jaren geleden niet lukte: de brutale tv-aap een kopje kleiner maken. Mocht Willibrord de Via Gladiola niet halen dan kunnen wellicht zijn voeten op sterk water gezet worden. Geen nep-voeten of ledematen, zoals Frequin zelf deed toen hij de KRO kijkers in 1989 probeerde wijs te maken dat hij een handel in lichaamsdelen ontdekt had. Het kostte hem zijn kop als tv-journalist. Nu mogelijk zijn voeten en meer.

**PATTY BRARD** is een beetje van het padje af. Nu wil ze ineens een borstverkleining, nadat ze eerder luid verkondigd had dolblij te zijn met de operatie, die haar Cup C had bezorgd. *Big boobies* wilde ze, nu wil ze *small boobies*. Ze meent dat haar bij de borstvergroting ook een oor is aangenaaid. Want niemand had haar verteld dat een Cup C op je 40ste een Cup E op je 60ste wordt. Geen makkelijk klus wordt het. „Een gedeelte van de zomervakantie gebruik ik om mijn borsten te laten verkleinen“. Een operatie van een paar weken. Dat is geen borstverkleining meer, dat is een operatie van de omvang van de Buitenringaanleg in Parkstad.

John is aan het bloggen geslagen: „Als voetballer had ik maar een rustig leventje, want na mijn afscheid kom ik tijd tekort“. John schrijft al even belabberd als hij praat. Op zijn onze praatjes, geniet van het mooie weer.

Wie ook weleens wat meer zou mogen wandelen is **RAFAËL VAN DER VAART**. 'Rafje' is een dik betaalde bankzitter met overgewicht geworden. Bij zijn club Betis Sevilla zat de goedlachse Van der Vaart afgelopen jaar vooral op de bank en bij Studio France zat of hing hij ook op de bank als moeilijk verstaanbare analist. Kwaad rende hij de studio uit toen hem zijn frikandelmanie werd verweten door Maxime Hartman. Inmiddels 'frikandellengate' genoemd. Betis wil hem niet meer. Zijn oude club Ajax evenmin. China of de USA zijn een optie. Mmm, de USA is wel een land voor Rafje. Land van Big Mac's en Magnums. Daar is wel plek voor onze Frikandellen King. Anders in China wel. Het El Dorado voor uitgerangeerde voetballers met geldhonger. En ze verkopen er zeker ook flikandellen. **JOHN HEITINGA** is wel welkom bij Ajax, hij is er trainer van de D-tjes. Kan hij lekker weer op de bank gaan zitten. Nadat hij eerder als speler bij Atletico Madrid, Everton, Hertha BSC en Ajax ook bankzitter was. En thuis zit hij ook alweer zes jaar samen met **CHARLOTTE SOPHIE ZENDEN** op de bank. John verklaart het geheim van deze lange, met twee kids gezegende relatie, tegen 'De Bladen': „Alles draait om communicatie. Blijven praten.“ Klinkt vreemd uit de mond van de man, die als tv-voetbalanalist amper een zinnig woord, laat staan een complete zin, wist uit te brengen. „John is geen prater“, zegt Charlotte Sophie vergoelijkend. Maar de Maastrichtse wel, zij is een gezellige babbelaar, die in een minuut meer zegt dan haar John in zes jaar. Mogelijk is John uitgeput van zijn nieuwe leven na het voetballen.

John is aan het bloggen geslagen: „Als voetballer had ik maar een rustig leventje, want na mijn afscheid kom ik tijd tekort“. John schrijft al even belabberd als hij praat. Op zijn onze praatjes, geniet van het mooie weer.

